

pen, ingevallen en blauw-dooraârd. En ook zij, staand voor de naakte afsluithaag, vermoedt aan den valen einder den jagende hartklop der stad; zij, die uit het leven koos de smartelijkste plicht, de schrilste afzichtigheden. . . den monotonen aanblik der gekalkte gangen, nimmer zonder de wisseling van ether en lysol. Haar denken hecht zich aan de doffe stratenwarreling, waardoor zij werd gevoerd, bleek naast de nog ledige brancard, achter den wreedbrullenden claxon.

Hij roept, maar zijn stem versmoort en bereikt haar herinneringen niet; hij belt: zijn nood snerpt in haar oor. Eén seconde houdt haar verlamd, stokkend den adem; lucht en aarde mengen zich zwart.

Achteroverliggend vindt zij hem: op het losgerukt verfrommeld laken zijn kwistig bloed. Zij strijkt de kille haren van zijn voorhoofd terug, neemt zijn hand. Uit den donkeren kelder haalt zij ijs en zet het kamerschut wijd om het wit-gelakt ledikant. Even opent hij de loome oogen. Dan verlegt hij zich en strekt de jonge beenen behagelijk.

De morgenzon kruipt over het vergeeld behang. Geduldig volgt hij de fletse bloempatronen in hun stijve windingen tot waar zij achter geborduurde texten en antieke kopergravures verdwijnen. Beneden hoort hij de knippen van de voordeur schuiven en de blinden vastzetten; een onrust, waarmee hij bij den eersten schemer koortsig was ontwaakt, die hem den ganschen langen nacht in een benauwde droomslaap hield bevangen, wijkt bij het eindelijk weer vernemen van den vertrouwden klank der daggeluiden.

De zuster komt schuifelend over het portaal en trekt de stores op: aan den vries-helderen hemel zeilen de laatste wolkschimmen heen, rookpluimen schuiven traag langs den verren spoordijk naar de onzichtbare stad. Te wandelen door de breede parklanen in licht-welvende ruimte, zonder verlatenheid: 's avonds met vrienden te zitten aan een praatafeltje achter de statig-geplooid gordijnen! Zij hebben hem alleen gelaten. Tusschen zijn boeken liggen hun slordige brieven verspreid. Hij herdenkt het leven, waaruit hij onverhoeds geroofd werd, met een teedere gelatenheid, doch aarzelt zijn herinneringen te herlezen: nog te gretig ademen zijn gebroken longen de snijdende lucht om zich te kerkeren in het verleden. Genezing bidden zijn droge lippen, hij wringt zijn lichaam voor het bewasemd venster, kil is het glas aan zijn fladderende vingers. Een schorre hoest stoot hem terug op de matras. Vuisten klemmen zijn gezwollen strot, hij kan zich niet verzetten.

Zij zit bij hem. Hun brandende oogen ontwijken elkaar en zien beweeloos uit naar de blinkende kusten van hun verlangen. Tusschen hen is de korte kristallen dag tot een zoo volkomen gemeenzaamheid gegroeid,